

A. 457.

Miss
Conradson

457.

Uus Jerusaleem

ehf

Kitsas wäraw ja kitsas tee ja
lai wäraw ja lai tee.

Selle raamatu sees on üks suur mitmetarwa-
wärwidega pilt: „Taewa ja põrgu teest“.

Kolmas trükk

Hind 12 kopikat pildiga ühes.

Tallinnas.

Trükitud H. Mathiesen'i kirjadega.

1887.

Къ напечатанію сего со стороны С. Петербургской Еван-
гелическо-Лютеранской Консисторіи препятствій не имѣется.

С. Петербургъ, 11-го Февраля 1887 года.

Вице-Президентъ К. Лаландъ.

Секр. Г. ф. Самсонъ.

(М. П.) № 487.

Дозволено Цензурою. — Дерить, 16. Февраля 1887 г.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiiviraamatukogu

21816

Us Jerusalemi ei tähenda siin mitte seda maa pealisi Jerusalemma, mis ka pühas kirjas tõutatud maaks saab nimetud, ja kus Jeesus kannatas ja suri, ja sellega kõik maailma patud kandis, waid taewaliku õnsate eluaset. Nii kui endine wana Jerusalemi, oma auu ja iluga kogu Israeli uhkus oli, mis Jumal oma ärawalitetud rahwale päris omaduseks oli annud, ja mis kesi õitsewad maad seisis, kellest püha kiri ütleb:

„Seft Jehowa, fu Jumal, wiib find heale maale, mis wee, jõgede, hallikate ja järwede maa on, mis wälja tulewad orgude feest ja mägede pealt, niſu ja odra ja wiina=ja wiigipude ja granati õuna=puude maa, õlimarja=puude ja wee maa; maa kuſ ſa mitte kehwal wiifil ei ſaa leiba sööma, kuſ ei pea ühtegi puuduma; maa kelle kiwid täis rauda on, ja kelle mägede feest ſa ſaad waſke wälja raiuda.“ 5. Moof. 8, 7—9. Ta oli kaa kui wana maailma keſtpaik, kuſt Jumala armu sõna kõiki maailma wälja woolas. Seda maad oli Jumal oma rahwale, päris ofaks annud. Selle maal käis Iſſand iſi oma püha jalaga, õppetab neid, kolmkümmend kolm aastat, kannatas, ſuri ja läks taewa, kuſt ta ükſford jälle ſaab tulema kohut mõiſtma elawate ja ſurnute peale. Jeruſalem oli enne Kriſtufe ſündimift ja weel Kriſtufe ajal iluſ ſuur kunirigi pea linn, täis iluſaid ehituſi, tema ſees oliwad toredad paleed, kohtu kojad ja tore tempel. Jeruſalemma kodanikud oliwa uhked Jeruſalemma peale, n'ad oliwad ka uhked, et n'ad ſee ärawalitetud rahwas oliwad Abrami ſouſt ehk n'ad kül ammuigi Jumalaſt oliwad ärataganenud ja oma prohwetifi ſurnaſiwad ja kelle peale Jumala raſke ja ränk nuhtluſ oli tulemas. Selle pärast nuttis ka Jeſuſ ja ütles: „Kui ſinagi teakſid ſeda, ja

ka weelgi felfinatfel omal pääwal, mis fínu rahuks tarwis läheb! aga nüüd on fee fínu flimade eeft warjule pandud. Sefi aeg tuleb fínu peale, et fu waenlafed fínu ümber walli teewad, ja fínu ümber piirawad, ja find kõiki pidi waewawad. Ja nemad lööwad find maha, ja fínu lapsed fínu fees, ja ei jätta kiwi kiwi peale, feepärast, et fa ei ole tunnud oma armu katfmiife aega." — Nii kui huffatus fel ajal Juuda rahwa peale tuli, ja neid fõutumaks nende tõutud maalt ära häwitas, nii et nendel, ei Jumala koda ega preeftrid ei ole omal päris maal n'ad faiwad laijali pillatud kõige maailma fiffe, ja wanne feifab nii kaua nende peal, kui n'ad Jee-fufi Kristufi põlgawad ja teda wafu ei wõtta.

Nõnda faab ka Jumal meid taewa õnnifufefi ja auufi ilma jätma, mis ta meile on tõutanud anda, ka meie wõime omast Jerufalemmast ja Kanaani maast ilma jääda, kui meie pattufi ei pööra. Nii kui Jee-fuf fel ajal üle 1800 aasta eeft jelle finatfe maa pealfe Jerufalemma ja tema rahwa päraft nuttis, nende õelufe ja kange kaelufe päraft, nii nuttab ta ka täna pääw meie patu tuimufe ja laifkufe üle, fefi nii tõefte, kui fell ajal, nuhtlus tulemata ei jäänud, nii ei jä ta ka nüüd mitte tulemata, fefi Ifsand ei lafe eunafli mitte pilgata.

Sest: „Kes ei wõtta oma risti enese peale, ja ei käi minu järele, see ey ole mitte minu wäärt.“ Matt. 10, 38. — Ja: „Minge sisse kitsast wärawast; sest see wäraw on lai, ja see tee on suur, mis hukatuse sisse wiib, ja palju on neid, kes sealt sisse lähwad. Aga see wäraw on kitsas, ja see tee on waewaline, mis elu sisse wiib, ja pisut on neid, kes seda leidwad. — Matt. 7, 13. 14. — Selle pärast oh hing! ära mõtle kaksipidi, ja ära lonka kahes mõttes. Kaks teed on sul walitseda, kas seda holbulist ilma teed, wõi kitsast ja waewalist taewa teed? Saia tee peal leiad sa kõiki maailma lusti ja rõõmu, mis su kuri süda ja laisk liha meel iial ihaldab, Saadan pakub sulle seda kõige kawalamal ja libedamal moel, et sa wõiksid Jumalast ja tema armust ilma jääda, et meie ka ei sa ükskord wiimsel kohtu päawal Jumalast ära neetud, ega igawese tulesse wisatud, mis on valmistud kuratile ja tema inglitele ja kus nende walu suits tõuseb ülesse igaweste igaweseks ajaks ja kus n'ad kurati seltsis peawad olema põrgu tule järwes!

Wiihil: Kes Jumalat nii laiseb teha.

Miks lähed julgest põrgu poole,
Oh patu laps, nii meelega!

Eks Jeesu kutsmist sina kuule,
Eks taewa riigist hooli sa!
Oh häda! kust siis armu saad,
Kui ükskord hambaid kiristad?

Jehoowa püha nime pruugid,
Sa kurjast iga sõnaga;
Sa pühast kirjast palju räägid,
Ja salgad kirja eluga;
Teed pattu nõnda julgest weel,
Kui poleks Jumal ülewel.

Kui mittu kord sa annad iñ,
Oh häbi! ennast kuratil!
Kes lueb sinu wandumisi?
Su suus on järgest wale keel;
Sa salgad ära Jumalat
Weel täna, kui sa maksu saad.

Oh patune, mis tahad sina
Siis wiimisel pääwal wastata?
Oh kuhu tahad, waene, minna,
Kui tõik saab ärapõlema?
Mis ütleb sinu jüda sees,
Kui põled tule leekides? —

Kas oled äraannustanud,
Kui wäga kalli hinnaga

Sind Jeesus pattust lunastanud
Ja lahti päästnud armuga?
Ja sina tahad meelega
Weel hukka minna ilmaga?

Ta on su pärast palju nutnud,
Kül palunud ja walwanud.
Ta on sind patu mudast tõstnud,
Su hirmust wõlga tasunud;
Ja seda armu Issandat
Sa nõnda meelel teutad!

Su oma hinge õnne pärast
Weel lange täna põlwile
Ta jalge ette! nutta ürdast,
Ja palu abi hingele.
Oh alanda end, waene põrm,
Kes teab kui ligi sinu surm!

S. L. R.

Jah! „Ma tahan neid ärapäästa põrgu käest ja tahan neid lunastada surmast. Kus on kõik kätt, oh surm? kus on ju hukkamine, oh põrgu?“ (Kal. 3, 13. 4, 5.) Ta tahab meid lunastada ja ära päästa, kui meie kahetseme ja patust pöörame ja Jeesust armastame. Sest põrgu ei ole mitte inimeste tarwis valmistatud. Sest Jeesus ütleb: „mis on valmistatud kuradile ja tema inglitele. Sest põrgus saab siis ka väga hirmus olema, seespidine waew sest usüst, mis ei sure ja väljaspidi, sest tulest, mis ei kustu, ja peale selle peab iga ära neetud igaweste hukka mõistetud hing ulgudes iseenele peale kaebama: sa oleks wõinud õntfaks saada, sull ei oleks tarwis olnud hukka minna, waid sa oleks ükspäinis sellepärasi põrgus, et sa Jeesust, oma taewa kuningat, oled põlganud, ja Saadanat seda pimeduse würsti oled enesele kuningaks walitsenud, nüüd pead sa tema all ja tema riigis olema. Püha kiri nimetab põrgut üheks pimeduse riigiks, sest et ta igaweste on äralahutud Jumala armu walguisest, kus on ulumine ja hammaste kiristamine, igawene surma ahastus paneb seal nende hambaid kiristama ja suud ulguma, ja oh häda!

n'ad ei wõi igawestegi mitte surra, et sest peaseks, sest seal ei ole enam ihuliku surma, see on kõik waimulik. Seal on kõik need hirmsad hoorajad ja tapjad, wargad ja wandujad, lahkujad ja riidlejad, suurelised ja ahned, kõik üheskoos ühe teise peale kaebades. Seal on ka kõik Jumala teotajad ja püha kirja pilkajad ühe teise karwus kinni, kes teisi on eksitanud ja kurjale ahwatlenud. Seal irwitab neid kurat oma kurja waimudega, et n'ad teda on usknuud ja on endid yetta lastnuud kõige kurja peale. Waata armas hing! see on see pörgu haud ja tule järw, kelle sisse sind see lai tee wiib, mis esite nii hea oli käia ja kelle rõõmud wäga su meelt mööda oliwad, weel on armu aeg, weel wõid sa õntsaks saada, sellepärast pööra patust, täna, kohe, sest kes teab, ehk on see homme juba ilja. Walitse seda kitsast teed, mis kül waewaline on sin maailmas sulle käia, aga mis sind ükskord senna „Uude Jerufalemma“ wiib, kus ei ole pääwa ega ööd, ei häda ega waewa, waid alaline rõõm ja õiskamine.

Wiihil: Mis oled sina armas Jeesus teinud?

Mu silmawet su jalge ette kannan
 Oh Issand! ja mu hinge sulle annan!
 Mu wangi ahelad teed lahti sina,
 Et pääsen mina.

Kui surma warju orgus kõnnin mina,
Siis m'uga seltsis tuled sina.
Sa trööstid mind, wiid pärast surma waewa
Mu hinge taewa.

Seal saan ma uut Jerusalemma näha,
Kus serawimid hüüdwad: püha, püha!
Ka ingli koorid wastastiku laulwad,
Jumalat kiitwad.

See püha linna walguš hiilgab kaunist,
Ja tema ümber müür on jaspki kiwist;
See Talle pruut on kaunis, armas ilus —
Mis nään ma waimus.

Ta kaksteistkümmend wärawat on perlid,
Wärawate peal kaksteistkümmend inglid,
Seal kaksteist' Israeli suguarud,
On kirjutatud.

See linna uulitsad on puhtast kullast,
Ja linna müüril on kaksteistkümmend alust,
Kus peal on Talle Apostlite nimed,
Need kaksteistkümmend.

Seal pühas linnas 'pole templid mitte,
Kõik kumardawad seal auujärje ette,
Sest Isfand igawene wägew Jumal
On tempel ja Tal.

Sel linnal 'pole päifest ei kuud tarwis,
Sest Jumala aum on see linna walgus,
Ja paganad ta walguses seal käiwad,
Ja aum andwad.

See linna wärawaid ei panda lukku,
Sest ööd ei ole seal, ei ükski tukku;
Seal õntsad hinged Issandale laulwad,
Ja teda kiitwad.

Ei pettust, roojust, walet seal ei ole,
Neil õntsatel seal iial kurbdust, pole:
Need üksi elawad seal püha linnas,
Kes elu kirjäs.

Ilm. 21, 2—28.

Yah! Teie kitsa tee käijad, teie Siioni lapsed, röömustage ja olge väga röömsad, sest ju paistab teile eemalt waimus, see taewane uus Jerusaleem, kus Issand on kuningaks ja ülemaks preestriks. Siin oleme meie weel wangis, selle sinatse maailma kõidikud pidawad meid weelgi kui kammitsas, sest siin maailmas on palju häda ja wiletjust, siin nutwad ja õhkawad kõik Siioni lapsed, sest neil on weel palju selle sinatse maailma häda

ohtudega wõidelda, aga olgem rõõmsad, see kõik aga on üürisefeks ja kui silma pilgu ajaks selle suure õnttsuse vastu, mis kõiki Jumala lapsi taewas ootab. Nii kui wana sãäduse ajal enne Kristuse sündimist Israeli rahwas Paabeli wangi põlwe ajal Jehoowa poole kitsendas, siis kuulis tema nende kitsendamist ja saatis ueile abi ja ärapäästmist, nii saadab ka Jumal oma usklikudele ärapäästmist siit maailma häda orust.

Wiihil: Oh Jeesus Kristus tule ja.

Kui tahad taewa õnnistust,
Siis walitse siin kitsast ust,
Kül siis sa leiad Kristust eest,
Kes rõõmustab sind igawest.

Oh elu tee kül kitsuke,
Ja siiski wiib sind taewasse.
Kus jüüa wõid sest elupuust,
Ja juua taewa elu jdest.

T a e w a r õ õ m u s t .

Wiisil: See aeg on tõesti uufe ees.

Oh inime! sul hing on sees,
Sa pead Jeesust nõudma;
Sind kuts' taks iga pääwa sees,
Ta armu poole jõudma.
Sest paranda nüüd oma meelt,
Ja wõtta kuulda tema häält,
Et wõiksid õntfaks saada.

Weel sinu armas Jeesuke
Sind tahab wastu wõtta,
Ta ootab weel su järele,
Seepärast kärrest tõtta.
Ta sulased weel hüüawad,
Ja kõiki lahkest kutsuwad:
Kõik on ju walmis, tulge!"

Oh, ärgu ükski aega nüüd
Siin pattu tehes wiitku
Waid rutaku, et kõik ta süüd
Weel saaksid andeksantud.
Kes armu otsib Issandalt,
See pääseb kohtu wiha alt,
Ja pärib taewa rõõmu.

Siguse kuube saame seal
Siis igaweste kandma,
Kui oleme siin ilma peal
Nüüd Jeesust wõtnud nõuda.
Siis wõidu kroonid meie peas,
Seal püha ingli hulga seas
Kõik Tallel' kiitust toome.

Seal wanu esiwanemaid,
Adamat ja ka Cewat,
Nii Metusalat, Enokit
Siis silmad näha saawad.
Ka Noa, usklik waga mees,
Kes elusse jäi laewa sees,
On nüüd seal rõõmu riikis.

Ka usu isa Abraamit
Seal saame ükskord näha,
Ja Izaakit ja Jaakupit,
Kes uskus läin'd siit ära.

Nüüd on n'ad suureš walguses,
Jehooma püha pale ees,
Ja temale auu andwad.

Seal näame püha Moosesi ka
See Israeli jaatjad,
Ja Aronit, ta wenda ka,
Suurt Israeli preestrid.
Nüüd on n'ad püha rahwaga
Seal Isa riikis rõõmuga
Mis ülesrääkimata.

Seal kõik need pühad prohwetid
Siis meie näha saame,
Kes enne Jeesust elasid,
Ja tõstsid waljust hääle,
Ja kuulutasid selgeste,
Et Kristus üksford heldeste
Kõik pidi patust päästma.

Seal on ka need kolm waga meest,
Kes tule ahjus laulsid,
Ja terwelt pääsid tule seest,
Et Isjand neid seal hoidis.
Seal on ka püha Daniel,
Kes heideti lõukoeradel;
Ka teda Jumal päästis.

Neid seitje wenda nääme seal
Ja nende armast ema,
Kes usku hoidsid kindlast teal,
Ei kartnud hirmsat surma.
Eht küll neid hirmsast piinati
Ja koledaste surmati,
Nüüd on nad taewa rahus.

Seal näeme kõik need usklikud,
Kes enne Jeesust eland,
Kes teda uskus ootanud,
Ja lootes ilmast läinud,
Ja Tawet, Isa armast mees,
Seal laulab rõõmsalt nende seas; —
Oh seda püha rõõmu!

Seal näeme ka need karjatsid,
Kes Jeesust waatma läinud,
Kui oli sündind Betlemmas,
Mis ingel neile öölnud.
Nad kuulsid ingli laulu häält,
Mis rõõmustas tõesti nende meelt,
Nüüd kuulwad taewas seda.

Seal on ka need kolm kuningat,
Kes homiku maalt tulid,
Tõid kulda, wiiruk', mirri sealt,
Ja väga rõõmsad olid.

Nad kummardasid Jeesust seal,
Betlemma lautas heinte peal;
Nüüd tundwad rõõmu taewas.

Seal nääme siis ka Mariat,
Jeesuse armast ema;
Niisamuti ka Joosepiti,
Jeesuse wõerast isa.
Siin elasid nad waeuses
Nüüd on nad rikkad taewa sees,
Neil Jeesus ise waraks.

Seal on need weiksed lapsed ka,
Mis noorelt ju said surma:
Herodes hirmsa wihaga
Neid lastis ära tappa,
Et tahtis Jeesust nendega
Siis surma saata korraga, --
Nüüd on nad Jeesu süles.

Seal on ka waga Simeon,
Kes Jeesust sülle wöttis,
Kes oli tema rõõm ja õn,
Ja Jumalat siis kiitis;
Ta hüüdis suure rõõmuga:
„Nüüd lased Issand rahuga
Su sulast ilmast minna!“

Seal ristija Joannes ka,
Kes kõrbes jutlust tegi,
Ta walmistas teed Issandal',
T'al oli Waimu wägi:
Ta noomis julgid patusid,
Ja ristis neid, kes uskusid
T'al kibe surm tõi rõõmu.

Seal näame Jeesu jüngrid ka
Mis ta siin walitsenud,
Kaksteistkümmed Apostlid ka,
Kes temast tunnistanud,
Need on seal suure auu sees,
Ja hiilg'wad kroonid nende peas,
Ta auujärje ligi.

Seal on need wagad naesed ka
Kes Kalilea maalt tulid,
Kui Jeesu järel käisid n'ad
(Et teda armastasid,)
Kül kohtukojast Kolgatal'
Ja seisid tema risti all:
Nüüd nemad rõõmu tundwad.

Ka feda rõõwolid näame seal
Kes Issandaga seltsis
Sai risti külge löödud teal,
Ja andeksandmist leidis,

Kui Jeesus ütles temale:
„Sa pead täna tõeSte
Weel Paradiisi saama.“

Ka Joosepit siis nääme seal,
Ja weel ka Nikodemust,
Kes wõtsid Jeesust risti pealt,
Kui oli hinge heitnud,
Siis wõidsid kalli salwiga,
Ja mähk'sid kalli riidega,
Ja kandsid teda hauda.

(Sealt kolmandamal pääwal ta)
On jälle ülestõusnud,
Ja oma wiie haawaga
End elawalt siis näitnud
Ja wiimselt suure auuga
On üles taewa läinud ta,
(Kust tuleb kohut mõistma')

Seal Thewannst siis nääme ka,
Kes kiwidesi sai surma,
Kui taewast lahti nägi ta,
Ja Jeesust suure auuga.
Siis waenlaste eest palus ta
Ja andis õnisa rahuga
Siis hinge Jeesusele.

Seal nääme püha Paulust ta,
Kes äkitselt sai pöördud,
Ja pärast suure wäega
On Jeesust tunnistanud;
Ta palju kannatanud wist,
Küll Junda rahwast, paganist
Nüüd on ta pääsnud waewast.

Seal tuhat forda tuhandid,
Neid kallid martrid nääme.
Kes Jeesu pärast surma said,
Siin ilmas mitmel wiisil:
Küll tulega neid põleti,
Ja metsalistel heideti
Ja risti külge löödi.

Kül tentust ja põlgamist
Siin ilmas mitu kannud,
Ei hirmsat surma, piinamist
Nad pole miksiki pannud.
Sest et nad teatid selgeste,
Et ihu waew on üürike,
Ja lätsid rõõmsast surma.

Nüüd on nad taewas Talle ees,
Ja walged riided kandwad,
Mis pestud Talle were sees,
Ja rõõmsast kiitust andwad;

Nüüd wõidu-palmid nende käes,
Ja elukroonid nende peas, —
Kõik waew nüüd unustatud.

Rakskümmend neli wanemad,
Mis Joannes sai näha,
Aunjärje peal istuwad,
Ja wõtwad kummardada,
Seal Issandat siis löpmata,
Kus püha ingli hulgaga
Kõik ühtejärke laulwad.

Seal nääme suuri patusid,
Kes siin on raskest langend
Kes aga pattust pöörasid,
Need on nüüd õntsaks saanud.
Ja kiitwad oma Jeesust seal,
Ja waatwad rõõmsast tema peal',
Ta haawadel suud andwad.

Seal nääme kõik neid lapsusid,
Kes noorelt koju läinud,
Kes patu läbi eksitud,
Weel pole ilmast saanud,
Need on seal wäga rõõmsad nüüd,
Ja maitswad kallid taewa hüüd,
Mis Jeesus neile jägab.

Seal saame oma wanemid,
Ja lapsi jälle leidma,
Ka armsaid sõbru, tuttawaid,
Seal saame ära tundma.
Mees saab seal näha oma naist,
Ja naene tundma oma meest,
Kül wõib see rõõm suur olla!

Ilmarwarmata palju seal
On näha õntsaid rõõmus
Kes Jeesu ümber seiswad teal
Kui tubat ingli leeri.
Oh mis suurt rõõmu tunnen ma,
Kui nende ligi astun ka
Kes usust õigeks saanud.

Seal on see wägew eluwürst,
Kes saadanat on wõitnud,
Mei' armas Issand Jeesus Krist
Kes ristis hinge heitnud,
Nüüd istub ta auujärje peal,
Seal oma Isa paral käel,
Kõik auu on tema päralt.

Ta on see ülem kuningas
Nii maa kui taewa üle,
See ristifoguduse paas,
Seal 'antaks' kiitust tale;

Wiis haawa, mis siin tehti tal'
Need hiilgawad kui päike seal
Ja armu mälestuseks.

Sealt kaugel nääme teisi ka,
Ses hirmsas walupaikas;
Kõik kes siin eland hoolmata,
Ei tahtnud patust pöörda,
Need on nüüd seal kus rikkas mees
On palund suure walu sees
Üht tilka wett keelt kasta.

Ja kõik, kes siin maailma sees
On salalifud olnud,
End kiitnud pühaks teiste ees,
Ja waesid ärapõlgnud,
Ei neile taewas aset saa,
Waid peawad senna minema,
Kus nende piin ei lõppe.

Oh targad neitsid, tõuske nüüd,
Ja wõtke oma lambid,
Ja nõudke õli — nüüd on aeg —
Et olete siis walmis,
Kui peigmees jõuab tulema,
Et wõiksite siis temaga
Ja pulma kotta saada.

Oh aita, Issand, et mul see
Ei lähe iial meelest,
Et aeg siin ilmas üürife,
Kõik lõppeb ära noppest';
Et kõige ülem mure see
Mul oleks ilmas alati,
Et mõiksin taewa jaada.

Lai wäraw ja lai tee.

Wiisil: „Walwage!“ meid hüüab Looja.

Waata, hing, kus wäraw laial,
Kust lähwad sisse igal ajal
Kõik ilma lapsed rõõmuga;
Lai tee peal nemad leidwad
Mis libal' armas, — sest n'ad nõudwad,
Nuu ilu ja head põlwe ka.

Mis liha himustab,
Kõik laia tee peal saab
Eusti, rõõmu
Ka tantsida
Ja prassida
Wõib laia tee peal feelmata.

Suured hulgad lähwad wooris
Seal lauldes, naerdes põrgu=fooris,
Kõik ühes liifis edasi.
- Wargad, joodikud ja tapjad
Ja lihahimu pärisorjad
Ei mõtle surma pealegi.
Sest nende petis meel
Neil annab julgust weel:
Mis seal karta?
Kus teised läind
Su enne meid
Ka fenna lähme rõõmsast siit.

Aga kuule rahwa sugu:
Kül on seal tõest hirmus lugu.
Kui lai tee lõppend, ootmas:
Surm kõik wihas maha niidab
Ja põrgu haud neid ära neelab.
Neil 'pole pääsmist olemas
Kes patustpöörmata

Ja julge meelega
Maailmas siin;
Ei nende piin
Seal igaweste lõpegi.

Omäl wiisil.

Jerusalema nimi,
Kes ilal nimetab,
On hääl mis üksipäini,
Su mõtteid kihutab. —

Jerusalem mis enne,
Ja nüüd weel ilma peal,
On paljas nime kaune
Sest kust käib tulew hääl.

Jerusalem kust kiri,
Nuu ette kuulutab,
Oh koht kus Jeesu kari
Maad igaweste saab.

Ja müürid kallist kiviist
Ju kangelst hiilgawad,
Ja ilusamast pärlist
On koid ta wärawad.

Kuld wikerkaarde ilu
On tema tänawail
Rõõm igawane elu
Seal linna pesa mail.

Teed läbi läitwas kuldas
Koid wastu preeglivad.
Koid rahwas seal kui pulmas
Auu pidu mängiwad.

Üks taewalikne loomus
Sealt pilli helinal,
Täis minnes taewas rõõmus
Käib seal see laulu heal.

Üks headus wõidab teise,
Mis film ei ole näind,
Saad õutsa rõõmu sisse
Ju tuhat aastat läind.

Seal 'pole päikest tarwis
Sest Jumal isi see
Ja Tal on tema terwis
Ja kõige walgem pää.

Seal 'pole otša teada,
Sest igawene rõõm,
Kõik asjad wõttab sääda,
See on see õntfaks saam.

See sama linna Peiu,
Weel pulmi walmistab,
Ja otsib omal neiu
Üht mis tal' naeseks saab.

Ta lasseb öölda kõigil,
Kes ilmas elawad,
Kül walgeil, mustail palgel
Et pulmad ootawad.

Nüüd tulge Peiu ligi
Kui kõik muud põlg'da wõid,
Ja armastuse jõgi,
Siis kihlab prudiks teid.

Kas olge walged mustad
Wõi tömmud punakad
Sa warsti auu fees paistad
Kui tähed säravad.

Peig paneb pääwa serwasi
Teid oma kõrwa nii:
Et teie teda armust
Ei silmasti raatsigi.

Uus Jerusaleem.

Neid kes kitsast teed käiswad, pidašime meie jõledaks ja narriks, müüd oleme meie ise aga selleks saanud.

Oh jum, ei ole sinu käest enam peasemist!

Igawene aeg! — see sõna, Nii tui pitne müristab.

Kiis lai tee on hea käia ja suurem hull ei hooli sest ühkegi, et ta wiimselt hukatusse sisse wiib. —

Ra töitse waprarn sõjamees, Ei pease hukatusse käest.

Rustis ja rõõmus ei ole veel teegi igawese elusse saanud

Ei ja mitte koit, kes Issand, Issand, ütlevad, taewariiti.

Siione wäraw kitsute, Rüst wagad sisse lähewad.

Meie wõtame risti ja käime tema järel.

See wesi, mis so haawadest Du risti sambas jooksnud, Wind puhastab mo patudest Ja on kõik wõlad maksnud. See mulle auu-tuueks saab, Wind wiimaks taewa ülendab, Et sinu ette kõlban.

Uhtus toob langemist ihes.

Balsu on kutsutud aga pifut äravalitjetud.

Siio-nisse!

Lai wäraw seisab lahti laial, Rüst wäga palju sisse tõtnud, Neid keda uhtus, raha ahnus, Du meelitanud kirjale.

Mitmed teenwad oma kõhtu Ja pilkjad pilkjwad pihta kirja Nii teutawad Jumalat Ja tema pihta sääduseid.

Oh eksjad hinged! pihta kirja Te tühjaks asjaks arwate Ja siiski arwate, et saate: Weel Abraami sülesse.

Oh aga ei, seal kirat naerab Teid põrgu wastu aegutab See pärast wõtte pöördä patust, Et taewa riiki saaksite.

Къ изданию сего со стороны С. Петербургской Императорской-Библiо-теки и Конвентурии при ней же. С. Петербургъ 11го Февраля 1887 года. (Възг.—Президентъ) К. Саванъ.

Dozbolesno Uenzyroto Depnmx. 16. Febraul 1887 goda.

Trükitud New-Ruppinis Gustav Kiihne juures. Wäljaandjate omadus № 1236 järel.

Korsettud 12.mail 1930.

